

Arrest

nr. 56 664 van 24 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 december 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 december 2010 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, dienen op 10 februari 2009 een eerste asielaanvraag in. Zij waren vergezeld van hun minderjarig kind C.E. De tweede verzoekende partij steunde haar asielrelaas volledig op het relaas van eerste verzoekende partij. Op 20 oktober 2009 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoekers. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigert bij arrest 38 556 van 10 februari 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op X wordt verzoekers' tweede kind C.I. geboren.

Op 31 maart 2010 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in. Deze resulteert in de beslissingen tot weigering tot in overwegingname van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Op 13 oktober 2010 dienen verzoekers een derde asielaanvraag in. Deze resulteert in de beslissingen tot weigering tot inoverwegingname van 6 december 2010. Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

Ten overstaan van eerste verzoeker, met kennisgeving op 6 december 2010:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten C. I.
geboren te (...) , op (in)(...)
en van nationaliteit te zijn : Albanië
die een asielaanvraag heeft ingediend op 13.10.2010*

Overwegende dat betrokkene op 12.02.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 12.02.2010 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); overwegende dat de betrokkene op 31.03.2010 een tweede asielaanvraag indiende en er voor de betrokkene op 31.03.2010 een beslissing 'weigering van in overwegingname' werd genomen vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ); overwegende dat de betrokkene op 13.10.2010 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de motieven waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten waarbij dient opgemerkt te worden dat deze motieven reeds beoordeeld werden tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvragen; overwegende dat de betrokkene verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst waarbij dient opgemerkt te worden dat dit louter en gemakkelijke verklaringen zijn die de betrokkene aan de hand van geen enkel bewijsstuk kan staven; overwegende dat de betrokkene verklaart dat de voorzitter van het verzoeningscomité een brief, dd 17.09.2010, naar zijn advocaat zou gestuurd hebben in verband met zijn problemen in zijn land van herkomst waarbij dient opgemerkt te worden dat het een fax betreft waarvan de bewijswaarde niet op een adequate manier kan beoordeeld worden; overwegende dat de betrokkene verwijst naar de brief van zijn advocaat waarbij dient opgemerkt te worden dat deze brief opnieuw ingaat op de motieven waarom betrokkene zijn land van herkomst heeft verlaten waarbij dient opgemerkt te worden dat deze motieven reeds beoordeeld werden tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvragen; overwegende dat de betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure; overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.”

Ten aanzien van de tweede verzoekende partij, met kennisgeving op 6 december 2010:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten C. B.
geboren te (...) , op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Albanië
die een asielaanvraag heeft ingediend op 13.10.2010*

Overwegende dat betrokkene op 12.02.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 12.02.2010 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); overwegende dat de betrokkene op 31.03.2010 een tweede asielaanvraag indiende en er voor de betrokkene op 31.03.2010 een beslissing 'weigering van in overwegingname' werd genomen vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ); overwegende dat de betrokkene op 13.10.2010 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de motieven waarom zij haar land van herkomst heeft verlaten waarbij dient opgemerkt te worden dat deze motieven reeds beoordeeld werden tijdens de behandeling van haar vorige asielaanvragen; overwegende dat de betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure; overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers aan: "Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de rechten van verdediging, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Manifeste beoordelingsfout." In de uiteenzetting van het middel voeren verzoekers ook de schending van het redelijkheidsbeginsel aan.

Zij verwoorden hun middel als volgt:

"1. Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald verzoekers rechten van verdediging, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt wanneer deze stelt dat verzoekers verklaringen aangaande zijn vrees voor zijn leven bij een terugkeer naar Albanië "louter en gemakkelijke verklaringen zijn welke verzoeker aan de hand van geen enkel bewijsstuk kan staven".

Verzoekers merken op dat verweerder volkomen onterecht stelt dat verzoekers verklaringen louter en gemakkelijke verklaringen zijn welke door geen enkel bewijsstuk worden gestaafd.

Dat immers verzoekers ter staving van hun vrees voor hun leven en vrijheid wel degelijk bij hun voorgaande asielaanvragen reeds talrijke bewijsstukken hebben neergelegd.

Zo hebben verzoekers ook bij hun asielaanvraag dd. 13.10.2010 een verklaring van de heer Gjin Marku, Voorzitter van de Albanese Nationale Verzoeningscomité dd. 17.09.10 neergelegd.

Dat door verweerder bij de beoordeling van verzoekers asielaanvraag geen rekening met deze bewijsstukken wordt gehouden.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

2. Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald verzoekers rechten van verdediging, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt wanneer deze stelt dat de bewijswaarde van de fax op 23.09.2010 verstuurd door de voorzitter van het verzoeningscomité "niet op een adequate manier kan beoordeeld worden".

Dat evenwel verweerder in de bestreden beslissing niet verder motiveert waarom een faxbericht naar verzoekers raadsman op 23.09.2010 verstuurd niet op een adequate manier kan beoordeeld worden.

Verzoekers raadsman heeft de verklaring van de heer Gjin Marku, Voorzitter van de Albanese Nationale Verzoeningscomité, dd. 17.09.10 (Fax van het Komiteti I Pajtimt Mbarëkombëtar ="Committee of

Nationwide Reconciliation") ontvangen op 23.09.2010 via fax nadat hij op 9 september 2010 via mail aan deze de vraag had gesteld te bevestigen dat verzoekers familie in conflict leefde met de familie Gjeka en dat verzoekers bij bloedwraak geenszins de bescherming kunnen inroepen van de Albanese autoriteiten en politie.

Dat verweerder geenszins motiveert waarom een verklaring per fax verstuurd naar verzoekers raadsman niet op een adequate manier zou kunnen beoordeeld worden.

Dat het faxbericht duidelijk de gegevens vermeld van afzender (waaronder telefoonnr., faxnr., gsmnr., e-mailadres, website,...).

Dat verweerder derhalve op een eenvoudige en vlugge manier de afzender en de inhoud van het faxbericht aangaande verzoeker, verzonden naar verzoekers raadsman, kon geverifieerd hebben en een onderzoek kon hebben verricht naar de objectiviteit en de authenticiteit ervan.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en motiveringplicht en verzoekers rechten van verdediging.

3. Dat verzoekers opmerken dat de nieuwe verklaring van de heer Gjin Marku, Voorzitter van de Albanese Nationale Verzoeningscomité dd. 17.09.10, per faxbericht dd. 23.09.2010 verstuurd naar verzoekers raadsman (op vraag zelf van verzoekers raadsman), uitdrukkelijk het volgende stelt :

« Le national Comité de Concordance vous confirme que la famille Cela et la famille Gjeka sont en conflit d'une vengeance, par la cause que Bilal Cela a blessé fin de 2006 gravement un membre de la famille Gjeka. La famille Gjeka a cherché vengeance et Ismet Cela comme membre de la famille Cela est tres endette par cette vendetta. Ismet Cela n'est pas en protection par l'Etat Albanaise et par la poeice albanaise comme toutes les familles lesquelies sont en vendetta. »

Dat deze schriftelijke verklaring dd. 17.09.10 door de heer Gjin Marku, Voorzitter van de Albanese Nationale Verzoeningscomité, op 23 september 2010 werd verstuurd nadat verzoekers raadsman via mail dd. 9 september 2010 aan deze de vraag had gesteld te bevestigen of verzoekers familie al dan niet in conflict leeft met de familie Gjeka en of verzoekers bij bloedwraak al dan niet de bescherming kunnen inroepen van de Albanese autoriteiten en politie.

Dat deze mail door verzoekers raadsman werd verstuurd nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in zijn weigeringsbeslissing dd. 29.10.2009, genomen ten aanzien van verzoeker, uitdrukkelijk het volgende had gesteld :

"Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarover een kopie in bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, blijkt echter dat de verzoeningscommissie van Gjin Marku intensief samenwerkt met de Albanese autoriteiten in de strijd tegen de bloedwraak. Voorts werd hoger reeds vastgesteld dat de Albanese politie en autoriteiten wel degelijk wel degelijk over een wettelijke basis beschikken om in gevallen van bloedwraak op te treden."

Teneinde voormelde motivatie van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, welke bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 10.02.2010, te weerleggen, hebben verzoekers zich derhalve opnieuw gericht naar de heer Gjin Marku, Voorzitter van de Albanese Nationale Verzoeningscomité.

Zoals supra reeds gesteld, bevestigde de de heer Gjin Marku uitdrukkelijk in een door hem ondertekende verklaring dd. 17.09.10 dat verzoekers worden geviseerd als lid van de familie Cela ingevolge een bloedwraak en dat zij geenszins de bescherming kunnen inroepen van de Albanese autoriteiten en politie.

Dat, door het neerleggen van de schriftelijke verklaring van de heer Gjin Marku, Voorzitter van de Albanese Nationale Verzoeningscomité dd. 17.09.10, verzoekers derhalve de motivatie van de weigeringsbeslissing dd. 20.10.2009 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van het arrest dd. 10.02.2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volledig hebben weerlegd wat betreft de mogelijkheid om bij vervolging de bescherming te kunnen inroepen van de autoriteiten van het land van herkomst.

Dat derhalve, in tegenstelling met de motivatie van de verzoekers betekende bijlage 13quater, verzoekers wel degelijk nieuwe gegevens naar voor hebben gebracht dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in het artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

Dat geenszins verweerder in de bestreden beslissingen, genomen ten aanzien van verzoekers, op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom de door verzoekers nieuw aangebrachte gegevens niet kunnen weerhouden worden als bewijs van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in het artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

4. Dat verder verzoekers opmerken dat verzoekers raadsman in een aangetekend schrijven gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel, Dienst Asiel, dd. 7.10.2010 uitdrukkelijk deze dienst heeft

verzocht contact op te nemen met de heer Gjin Marku, Voorzitter van de Albanese Nationale Verzoeningscomité.

Dat verweerder hieraan geen enkel gevolg heeft gegeven en evenmin in de weigeringsbeslissingen, genomen ten aanzien van verzoekers, heeft gemotiveerd waarom hij hieraan geen gevolg diende te geven.

Dat verweerder zich in zijn beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, beperkt heeft tot verwijzing naar dit schrijven en tot de motivering dat de door verzoeker aangebrachte motieven reeds werden beoordeeld tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvragen.

Dat opnieuw dient vastgesteld te worden dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van verzoekers rechten van verdediging."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd:

"(...) Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de motieven waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten waarbij dient opgemerkt te worden dat deze motieven reeds beoordeeld werden tijdens de behandeling van zijn vorig asielaanvragen; overwegende dat de betrokkene verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst waarbij dient opgemerkt te worden dat dit louter en gemakkelijke verklaringen zijn die de betrokkene aan de hand van geen enkel bewijsstuk kan staven; overwegende dat de betrokkene verklaart dat de voorzitter van het verzoeningscomité een brief, d.d. 11 september 2010 naar zijn advocaat zou gestuurd hebben in verband met zijn problemen in zijn land van herkomst waarbij dient opgemerkt te worden dat het een fax betreft waarvan de bewijswaarde niet op een adequate manier kan beoordeeld worden; overwegende dat de betrokkene verwijst naar de brief van zijn advocaat waarbij dient opgemerkt te worden dat deze brief opnieuw ingaat op de motieven waarom betrokkene zijn land van herkomst heeft verlaten waarbij dient opgemerkt te worden dat deze motieven reeds beoordeeld werden tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvragen; overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980."

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 op correcte wijze gemotiveerd en er werd ingegaan op alle door verzoekers aangehaalde elementen.

Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar op de inhoud ervan. (R v St 13 april 2005, nr. 143.020).

In toepassing van het artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 werd ten aanzien van verzoeker terecht beslist om deze asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Uit artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 blijkt het volgende:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

In tegenstelling tot verzoekers bewering, blijkt uit de bestreden beslissing dat er bij de derde asielaanvraag geen nieuwe gegevens werden aangebracht met betrekking tot de feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij hadden kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt er ingegaan op de door verzoeker voorgelegde documenten, doch gesteld dat de bewijswaarde van een fax niet op een adequate manier beoordeeld kan worden. Waar verzoeker meent dat de beslissing niet verder motiveert waarom dit zo is heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering evenwel niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren,, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

Verwerende partij heeft de eer hierbij te verwijzen naar de volgende rechtspraak (RVV, nr. 51 175, 17 november 2010): "De Raad wijst er bovendien op dat faxen, zijnde kopieën, gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (cf. RvS 24 maart 2005, nr. 142 624; RvS 25 juni 2004, nr. 133 135)."

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

De bestreden beslissing werd op correcte wijze gemotiveerd en verzoeker toont niet aan op welke wijze de door hem vooropgestelde wetsbepalingen geschonden worden.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Verzoekers maken op geen enkele wijze aannemelijk dat er verschillende redenen zijn om een onmenselijke behandeling te vrezen. Zij laten na deze blote beweringen te bevestigen door bewijzen. Dientengevolge en mede gelet op de uiteenzetting supra, tonen verzoekers niet aan dat de bestreden beslissing het artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet schendt.

In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

Verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu verzoekers niet aannemelijk maken dat de beslissing gebaseerd is op een verkeerde voorstelling van de feiten. Bovendien wijst verwerende partij erop dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken toepasselijk zijn, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (cfr RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Het enig middel is ongegrond."

2.3. In de repliekmemoirie stellen verzoekers:

"Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen dat de door verzoekers neergelegde fax niet op een adequate manier kan beoordeeld worden en verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State waarin wordt gesteld dat faxen, zijnde kopieën, gemakkelijk met allerhande knip-en plakwerk kunnen worden vervalst.

Verzoekers dienen echter vast te stellen dat verweerder echter nalaat de door verzoekers ingeroepen verweermiddelen dienaangaande te weerleggen.

Dat immers verzoekers in hun inleidend verzoekschrift stelden dat het door hen neergelegde faxbericht duidelijk de gegevens vermeld van afzender (waaronder telefoonnr., faxnr., gsmnr., e-mailadres, website,....).

Dat verweerder derhalve dus op een eenvoudige en vlugge manier de afzender en de inhoud van het faxbericht aangaande verzoeker, verzonden naar verzoekers raadsman, kon geverifieerd hebben en een onderzoek kon hebben verricht naar de objectiviteit en de authenticiteit ervan.

Teneinde de geloofwaardigheid van het door hen neergelegde faxbericht te benadrukken hebben verzoekers in hun inleidend verzoekschrift uitdrukkelijk gesteld dat dit faxbericht dd. 23.09.2010 werd verstuurd naar verzoekers raadsman en dit op uitdrukkelijke vraag van verzoekers raadsman zelf teneinde te bevestigen of verzoekers familie al dan niet in conflict leeft met de familie Gjeka en of verzoekers bij bloedwraak al dan niet de bescherming kunnen inroepen van de Albanese autoriteiten en politie.

Dat voormelde argumenten van verzoekers door verweerder niet werden weerlegd. "

2.4. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat op pagina 1 van het verzoekschrift per materiële vergissing een beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als bestreden beslissing werd aangeduid. De bestreden beslissingen zijn de bijlagen 13quater zoals hierboven geciteerd.

2.5. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekers niet kunnen gevolgd worden met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 48/4 en 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze artikelen omschrijven de voorwaarden waaraan moet voldaan zijn om de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen. De bestreden beslissingen betreffen weigeringen tot inoverwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken en hebben dus geen uitstaans met de artikelen 48/4 en 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen de schending van de artikelen 48/4 en 48/3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig inroepen. Deze onderdelen zijn onontvankelijk.

In de mate dat verzoekers de schending aanvoeren van hun rechten van verdediging wijst de Raad er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124 957). Dit onderdeel is onontvankelijk.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissingen gelezen worden zodat de verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte

beschikken. Zowel de juridische grondslag (artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet) als de feitelijke grondslag (het niet aanbrengen van nieuwe gegevens door het herhalen van dezelfde asielmotieven en het bijbrengen van een fax) zijn in de beslissingen vermeld. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 2 februari 2007, nrs. 167 407 en 167 411).

Waar verzoekers aanvoeren dat er een manifeste beoordelingsfout werd begaan en zij de inhoud van de bestreden beslissingen bekritisieren voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Onderzoek hiervan vergt een onderzoek van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een geïmmigreerde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit deze bepaling volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143 020 en 143 021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud en de bewijswaarde ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610). Het element dat verzoekers in hun derde asielaanvraag hebben aangebracht (namelijk een fax, bevattende een brief van 17 september 2010 van de voorzitter van het verzoeningscomité) kan weliswaar “nieuw” zijn in die zin dat deze nog niet eerder ter kennis werd gebracht van de verwerende partij, maar verzoekers maken niet aannemelijk dat dit betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van hun eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143 020). De bestreden beslissing oordeelt dat met de inhoud van dit stuk geen rekening kan gehouden worden omdat van een fax de bewijswaarde niet op een adequate manier kan beoordeeld worden. Dit motief is kennelijk redelijk aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142 624; RvS 25 juni 2004, nr. 133 135). Waar verzoekers menen dat in de bestreden beslissing had moeten uitgelegd worden waarom een beoordeling van een fax niet adequaat kan geschieden merkt de Raad op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden en dat de bewijslast, zeker bij een derde asielaanvraag, op de schouders van de asielzoeker rust. De beslissende overheid dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat zij voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Ten overvloede: verzoekers verduidelijken evenmin waarom kwestieuze fax pas ter gelegenheid van hun derde asielaanvraag wordt bijgebracht en tonen zij niet aan dat dit stuk niet eerder had kunnen bijgebracht worden. Dit klemmt nog meer nu in het verzoekschrift toegegeven wordt dat verzoekers ter gelegenheid van hun tweede asielaanvraag ook een document bijbrachten van diezelfde auteur, gedateerd op 3 maart 2010 waardoor komt vast te staan dat verzoekers deze persoon eerder contacteerden. Het gegeven dat de fax aan de raadsman van verzoekers werd verzonden doet aan het voorgaande geen afbreuk. Voor het overige blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers geen andere elementen voorlegden.

De door verzoekers gedane verklaringen bevatten evenmin nieuwe gegevens en zijn een herhaling van de gegevens aangebracht bij hun vorige asielaanvragen. De Raad wijst er tenslotte nog op dat, overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State (RvS 8 november 2002, nr. 112 420) gegevens die werden verkregen bijvoorbeeld via een telefoongesprek, waarvan het bestaan slechts wordt beweerd, hoe dan ook niet kunnen beschouwd worden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoekers het motief van de bestreden beslissingen bekritisieren dat “*de betrokkene verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst waarbij dient opgemerkt te worden dat dit louter en gemakkelijke verklaringen zijn die de betrokkene aan de hand van geen enkel bewijsstuk kan staven (...)*” tonen zij niet aan dat dit motief onjuist is, nu uit het voorgaande blijkt dat de fax niet als nieuw gegeven kan aanvaard worden. Immers werd betreffende de vorige asielaanvragen al geoordeeld

dat de toen bijgebrachte bewijsstukken niet overtuigend waren. Het komt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet toe deze opnieuw aan een onderzoek te onderwerpen. De Raad merkt op dat in de mate dat verzoekers kritiek uitten tegen de eerder genomen beslissingen van de asielinstanties betreffende de ingediende eerste en tweede asielaanvraag, waaronder kritiek op de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2010 (verzoekschrift, pagina 4 en 5) het ingediende huidige beroep niet dient om de vroegere beslissingen opnieuw te herbeoordelen. In die mate is deze kritiek niet dienstig en onontvankelijk.

Verzoekers maken bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen “nieuwe gegevens” uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij de verzoekende partijen (RvS 16 oktober 2006, nr.163 610). De verzoekende partijen tonen niet aan dat zij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling hebben aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Verzoekers tonen niet aan dat de door hun aangebrachte elementen nieuwe gegevens betreffen, die nog niet werden aangehaald in de vorige asielprocedure, dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet, waarbij deze gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en dus betrekking hebben op de periode vanaf september 2007. Derhalve tonen de verzoekende partijen geen schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aan.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

Uit wat voorafgaat volgt dat de verwerende partij naar recht en redelijkheid kon besluiten dat de verzoekende partijen geen nieuwe gegevens hebben aangehaald. Gelet op deze vaststelling is de Dienst Vreemdelingenzaken er niet toe gehouden verder onderzoek, waaronder het contacteren van de voorzitter van de Albanese Nationale Verzoeningscomité waar verzoekers in hun repliekmemoirie opnieuw op aandringen, te verrichten. Tot slot is elke kritiek gericht tegen de niet in het geding zijnde afwijzing van de vorige asielaanvragen, niet pertinent als argument om de wettigheid van de thans bestreden beslissingen te betwisten. De bestreden beslissingen steunen derhalve op ter zake dienende, deugdelijke afdoende en pertinente motieven zodat aangevoerde bepalingen niet geschonden zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). De verzoekers tonen niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Het enig middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN